



Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

(Τοῦ Ι. Ζιντό)

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΛΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ Κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

ΠΙΣΤΙΣ

[Ανέκδοτο]

Στην μικρογειτονιά, στην φτωχογειτονιά. Ήλιος και λάζοντα : Πλάστες στις αυλές και στα παράθυρα. Στο μπαλκόνι κάθε πόρτας, στο χαγιάτι, γυναίκες που κάτι κάνουν ή ξαποσταίνουν, παιδιά, γάτες και κόττες. Στην μικρογειτονιά, στην φτωχογειτονιά. Σπιτάκια σφουγγαρισμένα που στεγνώνουν. Κι' όπως είνε ανοιχτά τα πορτοπαράθυρα, φαίνονται ως μέσα. Σε ένα απ' αυτά, καθώς σουρνόει ο ήσκιος της αυλής του, μέσα, βαθεία, φαίνονται δύο γυναίκες, σαν μόλις να κινούνται, σαν σε έπινοφαντασία. Στάζουν σε μια λεκάνη, χύνουν το νερό, τρίβουν χαλκώματα, γέρνουν στο πάτωμα, σηκώνουν το κορμί τους και ξαναγέρνουν. Ένα καρβέλι στο τραπέζι. Το τυλίγουν σε μια πετσέτα. Βγάζουν τη στάχτη από το τζάκι και την αδειάζουν σε ένα τενεζέ. Τελειώνοντας κι' αυτή τη δουλειά, ή μιά, ή μεγαλύτερη, παίρνει ένα μαχαίρι και κάτι καθαρίζει. Η άλλη σηκώνει το χέρι στα ρόδια και στα κιδόνια, που κρέμονται πάνω από το τραπέζι της. Έκει στο βάθος... ενώ σουρνόει ο ήσκιος της αυλής, σαν σε έπινοφαντασία...

— Η μάνα :
— Άναψε φωτιά.
— Η κόρη :
— Τι θα ψήσης ;
— Χλωρά φασόλια.
— Πάλι ;
— Έχουμε και πατάτες και κολοκύθα. Τι προτιμάς ;
— Ούψ !...
— Αλλά βγάξει τώρα το περιβόλι μας. Τα λαχανικά κι' όλα τα πράματα, πάνε με την έποχή τους.
— Καλά.
— Η κόρη ανάβει φωτιά και κάθεται στο

τραπέζι, άκουμπώντας στον άγκώνα της.
— Η μάνα :
— Τώρα παιά δίν σε χρειάζομαι. Νά κάνης τη δουλειά σου. Όμως να ξέρης. Το άπομεσήμερο θα πάμε να ίδουμε τον παππού.
— Η κόρη :
— Πάλι ; Χτές λήγαμε. Έχω δουλειά, μητέρα...
— Θα πάμε στοῦ παππού. Κάνε το βράδυ τη δουλειά σου. Νάχη κόρη και έγγονή και να τόν συντροφεύουν ή γειτόνισσες ;
— Καλά.
— Σε λίγο ή κόρη πάλι :
— Πόσο ζούνε οί άνθρωποι !
— Ζούνε όσο θέλει ο Θεός.
— Και τί ζωή !
— Όποια προστάζει ή γάχη του !
— Έμεις οί φτωχοί κακογερνάμε κι' όλας. Οίτε καλά νειάτα, οίτε καλά γεράματα.
— Είνε προσωρινή αυτή ή ζωή. Στην άλλη νάχης το νοῦ σου. Καθαρή ψυχή και καλές πράξεις, λέει ο παππούς. Έτσι έλεγε κι' ο πατέρας του παππού. Τόν πρόφτασα. Θυμάμαι και την ώρα που τ' άκουσα αυτά από το στόμα του, για τελευταία φορά. Καθαρή ψυχή και καλές πράξεις. Ταχτικά στη λειτουργία, νηστεία. Τετάρτη και Παρασκευή, τρισάγια στους νεκρούς. Και ξέρεις ; Όχι στην έκκλησία, στον τάφο τους. Έτσι κάνω κι' εγώ, το βλέπεις. Έτσι να κάνης και σύ, σαν θα κλείσω τα μάτια...
— Καλά. Μά μη λές τώρα τέτοια λόγια.
— Από την πόρτα της αυλής μπαίνει στην κουζίνα μια γειτόνισσα.



Τὴν λιάνεψε, τὴν ἔβουσε κ' αὐτὴν ὁ Ἰσάκος.

—Καλὴ μέρα σας.

Ἡ κόρη σηκώνεται καὶ δίνει τὴν καρτέλα της.

—Καλημέρα.

Ἡ μάνα :

—Καλῶς ὄρισες.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐχει κανένα λευόνι ;

Ἡ μάνα :

—Βέβαια. Φρέσκο κ' ἴλας ἀπ' τὸ περιδόλι μας.

Ἡ γειτόνισσα τὸ παίρνει καὶ τὸ μυρίζει.

—Ἀχ ! ἀνασταίνει. Πόσα καλά ἔχει ἡ γῆς ! Μόνο ποὺ δὲν τὰ χαίρωσαστε... Τί κάνει ὁ πατέρας ;

Ἡ μάνα :

—Τὸ ἴδιο. Γερμάτια βλέπεις. Ἐκεῖ ποὺ γίνεται καλύτερα, χειροτερεῖται πάλι. Γερμάτια. Ἐ, καλά... γιὰ τὴν ἡλικία του, δὲν μπορῶ νὰ πῶ. Μόνο, τοῦτες τίς τελευταῖες μέρες, σὺν νάπαθε κατὶ τὸ μυαλό του. Πράματα περασμένα τῶχει γιὰ τωρινά. Καὶ τωρινά, γιὰ περασμένα. Βλέπει τὸν ἀδερφό μου, μιλάει μαζί του κ' αὐτὸς ἔχει χροῖνα ποὺ πῆδανε. Πάλι καλά... γιὰ τὴν ἡλικία του...

Ἡ κόρη :

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο γέρος...

Ἐξήντα χρονῶν εἶνε.

Ἡ γειτόνισσα :

—Φτώχεια, βλέπεις, παιδί μου.

Ἡ φτώχεια τρώει τὰ κορμιά.

Ἡ κόρη ζοηρά :

—Ἀλήθεια !..

Ἡ μάνα στὴ γειτόνισσα :

—Μπᾶ ! Μὴ τὸ ξανατῆς αὐτό. Ποιά φτώχεια. Σάμπως ἀρρωσταίνουν καὶ πεθαίνουν μόνο οἱ φτωχοί ; Ὅλοι πεθαίνουν. Ὅλοι στὸ χῶμα πάνε, γῶμα γίνονται. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἀξίζει τούτη ἡ ζωή. Ὅπως ποὺ ὄς μπορεῖ νὰ πῆ ; Ἐχει τὸ καλά της. Τόσα πράματα ἔπλασε ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ἡλιον, φεγγάρι, ἄστρα. Γι' αὐτοῖς, καρτερή. Χίλιον λογιῶν ζωντανά, ποὺ μᾶς τρέφουν καὶ μᾶς δουλεύουν. Τί ἄλλο νὰ μᾶς δώση στὴν πρόσκαιρη ζωὴ ; Δόξα νά-χης, Κύριε !.. Λίγο πρὶν ἔρθεις, αὐτὰ ἔλεγα στὴν κόρη μου.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐσὺ θ' ἀγιάσης !

—Μὴν κολάζεσαι. Αὐτὸ ποὺ ἀγιάζουν, δὲν εἶνε σὺν ἑμένα. Δὲν ἔρχονται στὸν κόσμο, δὲν γεννοῦν παιδιά. Αὐτοὺ ποὺ ἀγιάζουν ζοῦν στὴν ἔρημο. Μὲ τὸ Θεό. Καταλοῦν τὸ σῶμα στὶς προσευχῆς, στὰ γονατιστά. Τρῶνε ψωμί βρεμένο στὸ νερὸ καὶ στὸ δάκρυ τους. Μὴν κολάζεσαι.

Ἡ κόρη :

—Πῶς μποροῦν !

Ἡ μάνα :

—Μὴ τὸ λές αὐτό. Τοὺς δίνει δίνουμι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἐχει δῖχο τὸ κορμί. Πῶς μποροῦν !

Ἡ μάνα :

—Αὐτοὶ, γειτόνισσα, δὲν εἶνε σὺν καὶ μᾶς.

—Ὅμως εἶνε ἄνθρωποι. Πῶς μποροῦν ν' ἀρνοιοῦνται τούτη τὴ ζωή ; Νὰ μὴ θέλουν τίποτε ἀπ' τὰ καλά της ;

Ἡ κόρη :

—Ἀλήθεια !..

Ἡ μάνα :

—Τί νὰ θέλουν, ἀπὸ ἔξερν πῶς ὅλα εἶνε προσωρινά ;

Ἡ γειτόνισσα :

—Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου. Μῆτε καλὸ σπᾶτι καὶ καλὸ φαί. Μῆτε διασκέδασι. Μῆτε ἀγάπη...

Ἡ κόρη :

—Ἀχ, μῆτε ἀγάπη !..

Ἡ μάνα στὴν κόρη :

— Τί κάθεσαι μὲ μᾶς ; Πήγαινε νὰ κάνεις τὴ δουλειά σου. Τὸ ἀπομνημόνεο θὰ πάμε στὸ παπποῦ.

Ἡ κόρη :

—Καλά.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΕΤΡΟΣ...ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Γιὰ τὸν Πέτρο τὸ Μεγάλο τῆς Ρωσίας, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαρακτηρισμὸ ἀνέκδοτο :

Ὁ Τσάρος αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχε μάθει πολλές τέχνες, εἶχε μεταστῆ τῶν ἄλλων τὴ μαγία νὰ ἔξασκῆ ἔρασιτεχνικῶς διάφορα ἐπιγέμματα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδοντοῖατροῦ.

Δὲν δεχόταν βέβαια ἔξωτερικὴ πελατεία, ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀξίωση οἱ ἄνθρωποι τῆς ἰπηρεσίας, δταν ὑπέφεραν ἀπ' τὰ δόντια τους, νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸν καὶ ὄχι σὲ ἄλλους ὁδοντοῖατροῦς.

Μιά μέρα λοιπὸν παρατήρησε ὅτι ἓνας θαλαμηπόλος του ἦταν πολὺ μελαγχολικὸς καὶ τὸν ἐρώτησε τί τοῦ συνέβαινε.

—Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἡ γυναίκα μου ὑποφέρει τρομερὰ ἀπὸ πονόδοντο. Κοντεύει νὰ τρελλαθῆ κ' αὐτὴ καὶ νὰ τρελλαθῆ καὶ ἐμένα, ἀλλὰ δὲν θέλει μὲ κανέναν τρόπο νὰ βγάλῃ τὸ καταρραμένο δόντι, ποὺ τὴν κάνει νὰ ὑποφέρει !

—Ἀ ! φέρε τὴν σὲ μένα κ' ἂν δὲν ἔχει τίποτ' ἄλλο, σοῦ ὑποσχομαι νὰ τὴν θεραπεύσω στὴ στιγμὴ !

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ σύζυγος τοῦ θαλαμηπόλου βρισκόταν μπροστὰ στὸν Τσάρο, ἀλλὰ παραδόξως ἐπέμεινε τί οὐδέποτε στὴ ζωή της ἔπφερε ἀπὸ πονόδοντο, οὔτε καὶ τὴν ὑποφέρει.

— Μὴν τὴν πιστεύετε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ σύζυγος. Ὑποφέρει φοιχτά, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιλογεῖ, γιὰ τὸς αἰσθάνεται μὲ τὴν ἴδεια ὅτι θὰ τῆς ξεροξήσουν ἕνα δόντι... Τί εἶνε ἓνα δόντι ; ...

—Κράτησέ της τὸ κεφάλι ψηλά, διάταξε ὁ Τσάρος τὸ θαλαμηπόλο. Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα θὰ τῆς περάσῃ κάθε πόνος.

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῆ. Ὁ Τσάρος πῆρε τὴν ὁδοντόγαρα του καὶ ἀπὸ τὴν ἐφόρμησε στὸ δόντι, ποὺ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ὑπέδειξε, τοῖσῆξε καὶ τὸ ἔβγαλε μὲ τόση εὐκολία καὶ ἐπιδεξιότητα, ὥστε ἡ φτωγὴ γυναίκα ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνακατορικό ὁδοντοῖατροῦ, κλαίοντας καὶ ὀλοῦζοντας !..

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Τσάρου ἔμεινε ἰσχυρῶς τρομερὰ, δταν, ὕστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ἔμαθε ὅτι εἶχε βγάλει ἓνα δόντι ὑγιέστατο, καὶ ὅτι ὁ θαλαμηπόλος τὸν τὸν ἐξηπάτησε γιὰ τὴν ἀμωρήση μὲ τὸν πρωτότυπο καὶ ἄγριον αὐτὸν τρόπο τὴ γυναίκα του, μὲ τὴν ὁποία διαρκῶς μάλωνε.

Ἀλλὰ ἐγέλασε καὶ μὲ τὴν καρδιά του ὁ Μέγας Πέτρος, δταν κατόπιν ἔμαθε ὅτι ὁ πιστὸς θαλαμηπόλος του μετὰ τὴν ἐγγείρησι, ἀπειλοῦσε διαρκῶς τὴ δύστηνη γυναίκα του, λέγοντάς της :

—Πρόσεξε στὸ ἑξῆς ν' ἀλλάξης μυαλό ! Γιατί, ἂν ἐξακολουθήσῃς τίς ἰδιοτροπίες σου, θὰ βάλω τὸν Τσάρο νὰ σοῦ βγάλῃ ὅλα τὰ δόντια !

Ἔτσι, σιγά-σιγά, τὴ συμμόρφωσε...

Φεύγει ἀργὰ ἀπ' τὴν κουζίνα κ' ἔρχεται στὴν κάμαρα ὅπου στεγνοῦναι, μὲ τὰ παράθυρα ἀνοχτὰ στὸν ἥλιο. Ἐκεῖ στέκεται καὶ κιντᾶται κατὰ τὴν κουζίνα, προσπαθώντας ν' ἀκούσῃ. Ὑστερα ξεκλειδώνει τὸ σφικταράκι τῆς μηχανῆς της, ἀνασηκώνει κουβαριστρες, τραπόματα κ' ἄλλα μικροπράγματα, κἀτι κιντᾶται, καὶ τὸ ξανακλειδώνει γρήγορα. Τώρα ἔρχεται πάλι στὴ μέση τῆς κάμαρας καὶ προσπαθεῖ ν' ἀκούσῃ.

Ἡ γειτόνισσα :

—Ἀς πάω κ' ἐγώ. Εὐχαριστῶ. Περαισιμὰ τοῦ παπποῦ. Καλὸ βράδυ σας.

Ἡ μάνα :

— Στὸ καλό. Στὸ καλό. Ἄναψε τὸ καντήλι. Κάνε τὴν προσευχὴ σου, Ρῖξε τὰ μύδια στὸν οὐρανό. Καὶ τότε θὰ ἴδῃς πῶς θ' ἀλλάξῃς. Θὰ ἴδῃς..

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

